

Prolog

E noapte.

Afară plouă.

Eu stau în această cameră și privesc pe fereastră.

Nu prea am ce vedea, deoarece e, bineînțeles, întuneric.

Doar constat că plouă: un fișit.

O ploaie mai mult ipotetică, pe care pădurea o absoarbe în întregime. Singurul indiciu, bobitele de apă lovind rar geamul, spărgându-se de el și prelingându-se apoi încet în jos...

Sunt, așa putea zice, foarte singură. Asta nu e grozav de rău, dar nici chiar bine nu e. Și la limita dintre bine și rău, în eventualitatea că ar exista așa ceva, stă plictiseala. Probabil că numai așa am ajuns să iau hotărârea eroică și în aceeași măsură prostească de a începe un jurnal. Asta înseamnă că am dat în mintea adolescentelor. Mă rog, mai poate însemna și altceva. De exemplu, că sunt singură. Sau că mă plictisesc, sau că am băut prea multă cafea și nu pot adormi... Dar e obositor să te gândești la semnificații, mai ales la ora asta.

Prin urmare, în această noapte am făcut cel puțin trei constatări: constatarea că e noapte, constatarea că

plouă și constatarea că sunt singură și, cu un calambur cam ieftin, constatându-mi constatările, am mai simțit și nevoia de a le consemna. Înseamnă oare că am înființat un jurnal intim? Să zicem că da. Ce urmează? Urmează să continuu a scrie, deși, cel puțin deocamdată, nu-mi dă prin cap ce anume. Și nu-mi dă, deși m-am așezat la masă cu intenția precisă de a scrie despre ziua de azi cu întâmplările ei, despre Buzdea și despre scrisoarea de dragoste pe care am găsit-o sub ușa. Până să ghicesc unde am pus pixul, până să găsesc în multele mele caiete și dosare câteva foi nescrise, până să-mi potrivesc scaunul în spațiul atât de strîmt dintre pat și masă, până să mă așez, apoi până să mă gândesc la cel mai potrivit început... Am scris, iată, despre vreme, despre noapte, despre ploaia mai mult sau mai puțin ipotetică, singurătatea mea, plictiseala și ce ar mai putea însemna toate acestea... Cuvintele pe care le tot caut mă trimit mereu în altă parte, mă îndepărtează de gândul cu care am venit spre ele. Inventate de alții, mă înșală de îndată ce le scriu; inadecvarea lor mă inhibă. Apoi împărțirea în fraze, scrierea cu litere mari și mici, înseși regulile gramaticii și ale logicii, punctuația, semne de tot felul, care strică, dezmembrează imaginea, întregă numai în capul meu, falsifică adevărul de îndată ce încerc să-l enunț... Și totuși, nu am încotro: pentru a spune, oricît de puțin, pentru a gândi cît de cît coerent, pentru a-mi aminti chiar, pentru a proiecta, mă ajut de cuvinte, sunt nevoită să le accept intermedierea. Altfel, gândul ar fi doar o stare difuză, plutire într-un fluid de beznă dominat de legi obscure, eul însuși animal inform, ascuns în informitatea lui, inaccesibil. Iată, îmi amintesc imagini și trebuie să folosesc cuvinte. Imaginea tatii. Eu, mică, plîng, plîng, nu mai știu din ce motiv.

Iar el nu mă ceartă, nu mă bate, ci mă ia tăcut în brațe și mă duce în fața oglinzii. Eu mă zbat, nu vreau să mă văd în oglindă, întorc capul, țip și mai tare, știu că dacă mă voi vedea voi tăcea brusc și voi fi frustrată astfel de consolarea pe care o aveam plîngînd; sfîrșitul plînsului e întotdeauna mai neplăcut, mai dureros decît începutul, căci te obligă să reiei realitatea de acolo de unde ai refuzat-o prin plîns. Începutul are, ca orice început, un viitor, chiar o anume voluptate, o anume șansă, să zicem, pedeapsa e abia sfîrșitul... Să scriu despre asta? Tata ținîndu-mă încăpățînat în brațe, întorcîndu-mi cu forța capul către oglindă, chipul urît de acolo, desfigurat de plîns, care îmi atrage dintr-odată atenția... Pe cine ar interesa? Pe cine ar trebui să intereseze? Și de ce a trebuit să-mi amintesc asta acum? O fi avînd vreo legătură cu accidentul lui Buzdea, despre care am vrut să scriu, o legătură pe care, iată, cuvintele singure n-ar dezvălui-o... Așa cum ar putea exista o legătură între acest accident și scrisoarea de dragoste pe care am găsit-o sub ușă... În felul ei, simpatică: „Te iubesc, te ador, te rog nu mă jicni spunîndumi nu“. Simpatică în ridicolul ei... Să scriu: această manifestare, chiar agramată, a unei iubiri secrete, m-a înduioșat, totuși... Ah, dar pe cine ar interesa? Parcă văd privirea sceptică, grimasa ironică, surîsul oțetit: ei și? și ce e cu asta, ce vrei să spui, unde vrei să ajungi? fiecăruia i s-a întîmplat poate să primească sau să trimită o scrisoare mai mult sau mai puțin ortografică, dar n-a făcut din asta un caz de conștiință, nu s-a apucat repede să scrie un jurnal, să-și noteze impresiile vis-à-vis de acest nemaipomenit eveniment, chiar dacă, să zicem, l-a pălit insomnia...

Deci, ce urmează?

Urmează, deci, să mă opresc aici.

Să închid caietul
să sting lumina
să mă culc
să dorm aproximativ opt ore
să mă trezesc mâine mai târziu decât e decent
să-mi fie rușine că m-am trezit atât de târziu
să mă spăl, să mă îmbrac, să mănînc în grabă și
să mă prezint la lucru...
Bună dimineața!

Prevăd... Ei, înșirați de-a lungul băncilor, așteaptă, fac impresia că așteaptă. Am intrat, am spus bună dimineața, trec prin fața tuturor perfect țeapănă, mă așez pe locul meu, pe scaunul de lângă biroul șefului de secție, mă simt privită, deci iau un creion și îl dau perseverentă de-a dura, în timp ce:

Neagoe se face că nu mă vede, îi e rușine să constate de-a dreptul că am întârziat, continuă să vorbească la telefon notînd din cînd în cînd ceva în caietul de rapoarte ;

Budu : sărut-mîna, domnișoară ;

Vendel : aaa, sărut-mîna, sărut-mîna, v-ați sculat?

Adam : bonjour ;

Sonia (dacă va fi și ea de față) : bună, drăguță, ce mai faci?

Robotu : cum ați dormit?

— Bine. – Credeam că singură...

— Hă, hă, – ha, ha – hi, hi.

Rîd puțin și încet, ca să nu mă supăr – a fost numai o glumă colegială – dar și ca să nu-l deranjeze pe Neagoe, care dă raportul la București, care o clipă e distras de rîsul lor, care zîmbește și el, fără să fi auzit gluma, ca să arate că totuși a gustat-o... Și eu chiar că nu mă supăr, dar nici nu rîd, numai îi privesc pe toți cu

o mutră de bună dispoziție indubitabilă, ca ei să vadă că nu m-am supărat, să nu-și strice veselia, să fie convinși, nu pun la inimă, sunt fată de comitet. Apoi tăcem, ascultăm indiferenți vorbele încleștate ale lui Neagoe. Unul care ar deschide acum ușa – unul străin – și ne-ar găsi așa, tăcuți, încremeniți pe locurile noastre, mult aplecați în față, cu coatele pe genunchi sau pe mese și capetele între palme, ar putea crede că așteptăm ceva, bunăoară ca Neagoe să termine raportul – și s-ar înșela. Cel puțin în ce mă privește. Nu mă gândesc, în astfel de momente, la nimic, mă interesează prea puțin poveștile pe care Neagoe le îndrugă celor de la centrală, dacă ei le cred sau au unele obiecții, și mi-e absolut indiferent dacă va termina de vorbit peste câteva minute sau diseară...

Să scriu despre asta?!

A fost odată rîndul meu să fiu acela care să împingă ușa cu piciorul – mâinile erau ocupate cu cele două valize în care burdușisem o groază de lucruri grele și inutile – și să spună: bună ziua, cu strania senzație că a nimerit în sala de așteptare a unei gări prin care nu trece nici un tren. Ei știu asta? mă întrebam chiar în timp ce deveneam eu însămi unul dintre pasageri. Erau tot în pozițiile acestea și aveam să observ mai apoi că se așezau aproape întotdeauna pe aceleași locuri, locurile lor, nu fiindcă ar fi existat vreun obicei esoteric sau vreo regulă în sensul că locul ar fi reflectat vreo ierarhie anume, ci numai pentru că erau locurile lor, se obișnuiseră cu ele așa cum te obișnuiești cu propriul miros, se simțeau bine numai pe ele. Singura excepție o făcea Neagoe. Ocupa locul ce-i revenea ca șef de secție, la micul birou de lângă peretele din fața intrării și – văzusem asta din prima clipă – locul acela

îi era incomod. Acum nu mai sunt în stare să-mi amintesc cum mi-aș fi închipuit eu că trebuie să arate un sediu de secție, așa că nu-mi dau seama dacă, intrînd, am avut sau nu confirmarea acelei preconcepții; atunci, m-am aflat perplexă într-o încăpere foarte mare, dezolant de mare, și întunecoasă, în ciuda multelor ei geamuri... O clipă și ei părură surprinși de apariția mea, uimiți, și în clipa aceea am putut privi în jur. O cameră de aproape zece metri lungime și cam jumătate lățimea, putînd foarte bine funcționa ca sală de dans, depozit de mărfuri sau local de mîna a șaptea; în stînga ușii, unul lîngă altul, două dulapuri metalice vopsite în verde ocupau tot spațiul pînă la colț; de-a lungul celuilalt perete, biroul mic, în formă de L, al șefului de secție, în continuare, lipit de o latură a literei, patul de fier, acoperit cu o pătură veche, roasă și lucind pe alocuri de felurite grăsimi; în colțul opus, pe o măsuță făcută din vergele de fier sudate, un televizor stricat care, aveam să aflu, nu prindea decît programul de radio; în continuare, o bancă lungă de vreo trei metri și în fața ei o masă la fel de lungă, ambele făcute din scînduri de brad geluite; dincoace, lîngă peretele care conținea și ușa, altă bancă, mai lungă decît cealaltă, iar în fața ei un preș de linoleum imprimat cu imitație de parchet; sub bancă dormea un cîine mare, alb. Geamurile, acoperite pînă la jumătate cu niște perdeluțe de tifon întinse pe ață, fuseseră spălate cu foarte mult timp în urmă...

Ei erau, deci, pe locurile lor consacrate și m-am mirat, și mă mir și acum, la amintirea acelei clipe, cum de se așezaseră la distanțe atît de mari unii de alții, într-un mod nefuncțional, ai zice: de la banca pe care stătea Vendel și pînă la biroul lui Neagoe erau pe puțin cinci metri, ca să se înțeleagă trebuiau să ridice glasul.